

De rendicions

Sóc nacionalista. De Bétera. Em sembla que ho sóc des dels disset anys o divuit i no canviaré ara. Crec que el meu país arriba a Salses i salta sobre la mar, i treballe per convèncer els qui m'envolten que podem ser un país europeu normal, un país independent (o tan dependent com Espanya o França). Això sóc jo i no puc dir gran cosa més avui. Hi ha moments en què sents l'escalf del país i moments en què et penses que tot se n'anirà per l'aigüera. Ara únicament sé pensar que he de fer la meua feina (escriure aquest article per exemple) com a únic antídote que em resta contra el mercadeig polític i el desànim.

Sóc nacionalista. De Bétera. Em sembla que ho sóc des dels disset anys o divuit i no canviaré ara. Crec que el meu país arriba a Salses i salta sobre la mar, i treballe per convèncer els qui m'envolten que podem ser un país europeu normal, un país independent (o tan dependent com Espanya o França). Això sóc jo i no puc dir gran cosa més avui. Hi ha moments en què sents l'escalf del país i moments en què et penses que tot se n'anirà per l'aigüera. Ara únicament sé pensar que he de fer la meua feina (escriure aquest article per exemple) com a únic antídote que em resta contra el mercadeig polític i el desànim. Potser hi ha milers de persones que pensen com jo. No sé quantes, però sé que n'hi ha. En conec moltes personalment i, aquests dies, moltes m'apareixen cada pocs minuts a la safata d'entrada del correu. No sé si totes se senten avui tan impotents per això que passa com jo m'hi sent. N'hi ha que m'ho han dit, però no he comptat quantes són ni m'importa. Allò que m'importa és saber on som. He fet costat sempre als partits nacionalistes: són els meus. He intentat amb més fortuna o menys no oblidar allò que m'ensenyaren els més vells valencianistes, aquells que van viure el pitjor moment de la dictadura: que els mals sempre vénen d'Almansa i que hem d'unir-nos. Hi ha hagut ocasions en les quals això ha semblat possible. N'hi ha hagut en què ha semblat impossible. I jo no estic segur d'haver contribuït sempre de la millor manera a respectar aquest ensenyament tan senzill i complicat alhora. Però, com més temps passa, més d'acord hi estic. I ara veig, a l'una banda i l'altra de la Sénia, que el futur polític immediat és més confús que mai. I que els polítics que em representaven, de partits diversos, no saben, no poden o no volen canviar de rumb. És clar que hi ha matisos i que no tots són iguals i que hi ha actituds molt més greus que no pas unes altres. Però com a col·lectiu, en conjunt, no tinc el menor dubte que els polítics nacionalistes avui no són capaços de fer-me sentir còmode amb el meu vot, amb les meues preferències o amb les meues actituds. I no per això deixo de ser què sóc. En conseqüència, únicament sé allò que puc saber segur: que no m'amagaré. El meu nacionalisme no es desfà perquè els uns pacten rebaixes, perquè els altres formen en quatre dies govern aberrants o perquè els de més enllà no siguen capaços ni tan sols de fer una coalició, qualsevol, per a representar-me a les corts. M'agradaria que aquest país fóra diferent. M'agradaria que els nacionalistes foren diferents (i ja fa anys que no em baralle pel nom: digueu-me valencianista, catalanista, nacionalista, independentista, sobiranista... podeu triar). M'agradaria confiar en els meus polítics. M'agradaria més generositat i més humilitat, més diàleg i més intel·ligència, menys oportunisme i menys prepotència. M'agradaria no tenir la sensació que el vent va movent els camps d'ordi mentre ningú no sembla disposat a respectar l'opinió d'altri sense fer sortir tots els seus fantasmes particulars i no veure-hi sinó una posició contrària o interessada. Jo no diré que el país estiga malalt. El país no està malalt. Un país no cau malalt. Potser la seua gent cau o està malalta. O una part de la seua gent. O els qui diuen que el representen. Però el país no viu fora de cadascun dels seus ciutadans, i el futur del país, la seua salut, no depèn de ningú que no sigam nosaltres. Avui no sé aquest 'nosaltres' qui designa, quanta gent representa, però sé que hi ha molta feina a fer i que no ens podem permetre el luxe de plegar els braços i rendir-nos, per més desil·lusionats que estigam. I si som molts els qui decidim de no rendir-nos tot serà per fer i tot serà possible.

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)